

САКЪО КОМАЦУ СЕГА СМЕ ВЕЧЕ СВОИ

Превод от японски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Навярно всички помнят седемдесетте години на двадесетия век. Това славно десетилетие бе ознаменувано с прекратяване на войните по цялото земно кълбо. Хората сега посветиха цялата си енергия и ум на идеята за усвояване на Космоса. Земните жители бяха уверени, че нейде в просторите на Вселената живеят техни братя по разум. Наскоро бе приет международен план за установяване на връзка с обитателите на другите планети. Оттогава учените ежедневно изпращаха радиосигнали в космическите простори. Хората чакаха и вярваха. Нейде трябва да има, непременно трябва да има разумни същества, които ще приемат сигналите им, без да ги сбъркат с природните радиовълни.

Скъпи космически братя, къде сте? Обадете се!

Естествено нито един земен език не подхождаше за тези сигнали. Затова бяха използвани радиосигнали с определена дължина, които се предаваха през равни интервали.

Космически братя! Защо мълчите? Ние, обитателите на Земята, сме уверени, че някъде, може би на някаква далечна звезда, вие очаквате зова на родствени вам високо разумни същества... Приблизително така би могло да се дешифрират сигналите, ако човек има поне малко въображение.

Минаха пет години, минаха десет години. Най-близките до Земята галактики мълчаха. Очевидно на планетите, отстоящи приблизително на десет светлинни години от нас, нямаше разумни същества. Учените пооклюмаха, но не се отчаяха. Построиха нови, усъвършенствувани радиотелескопи. Сферата на действието на радиосигналите се разшири до сто светлинни години.

И най-сетне тържественият ден настъпи. Обитателите на Земята получиха отговор. Учените скачаха от радост. По улиците на всички градове по света наизлязоха празнично облечени хора с цветя и знамена. Сигналите идваха от сравнително близко разстояние. Представляваха редуване на дълги и къси импулси — нещо като морзовата азбука. Но никой не можа да ги дешифрира. В отговор Земята изпрати първите числа от естествения ред, после съвсем прости алгебрични формули. Въпреки възражението на някои скептици, предадоха обръщението на английски.

Минаха още шест години. От Космоса се получиха нови сигнали, също като предишните. Но това не беше всичко. Космическите

същества бяха подготвили изненада за земните си братя. Мощните антени на обсерваториите изведнъж уловиха човешка реч! Говореше се като че на английски. След няколко минути усилвателите предадоха съвършено ясно фразата:

— Отгде накъде ви хрумна да ни тъпчите с елементарни формули, да не сме първолаци? Не можахте ли да измислите нещо по-сложно?!

Отговорът беше малко грубичък, но никой не обърна на това внимание. Ликуването нямаше край. Контактът бе установен! И то какъв контакт! За такъв земните обитатели не бяха дори сънували. Неизвестните същества се оказаха не само разумни, но и извънредно талантиливи. Та шега ли е да изучиш толкова добре английски език, че да водиш преговори на него!

— Кога смятате да ни дойдете на гости? — запитаха учените. — Земята ви очаква!...

Изминаха нови шест години. Какво да се прави — Космос е това! Да се изпрати съобщение до друга галактика и да се получи отговор — не е съвсем същото, като да се разменят телеграми между Токио и Ню Йорк! Този път гласът на неизвестното същество звучеше уморено:

— Много сте далеч. Ще намина след четири години, когато ще правя поредната си обиколка. Изпратете данните на вашата планета.

Леле, каква суматоха настана на Земята. Разговорите и вълненията нямаха край. Само четири години!

Както и да е, земните жители решиха да не се посрамят пред гостите. Всички страни се обединиха във Всемирен съюз и изготвиха програма за посрещане на пришълците. Предстоеше сериозна работа. Честно казано, нашата стара Земя не е чак толкова благоустроена планета. Много още безобразия има по нея. Най-напред решиха да се погрижат за външния ѝ блясък, както прави добрата домакиня, когато ще има скъпи гости. Започна се бурно строителство. Издигаха се мостове, прокарваха се нови шосета, строяха се свръхмодерни жилища, разкошни хотели. Унищожаваша се бордеите, помийните ями, мухите, комарите, дървениците и другите нечистотии. В Токио в суматохата събориха турската баня, макар че зданието беше напълно прилично. Но както се казва, покрай сухото гори и суровото. Народите на Земята не се ограничиха с тези мероприятия. Скоро се заеха с бита и нравите. Че как иначе? В един чист и подреден дом и обитателите му

трябва да бъдат чисти. Разгърна се широка кампания за борба с всякакви крадци... Отначало прочистиха нощните приюти, където спяха джебчии и разни пройдохи. Бандитите излязоха рядко съзнателни хора. Главатарите на шайките обещаха да не грабят и убиват през следващите четири-пет години. Бдителните членове на комитетите за подготовка на срещата с космическите братя обърнаха погледите си и към младежта. Най-напред трябваше да оправят седемнадесет-деветнадесетгодишните девизи. Тези сополанки — полумомичета-полужени — отдавна не оставяха на мира солидните граждани. Уж нищо лошо не правят, а безпокоят. Почти всяка от тия хлапачки, щом навърши седемнадесет, почва да се мисли за кой знае какво. Тя е и най-красивата, и най-умната, и пълна свобода иска, и тоалети невъзможни и поклонници, ама не какви да е поклонници, а някакви необикновени — супермени! Най-напред се поведе атака срещу съвременната мода — под заплахата, че ще бъдат откарвани в полицията, убедиха ученичките от горните класове на гимназиите и студентките първа година от висшите учебни заведения да употребяват по-малко козметични средства и да носят поли с по-прилична дължина — за да не им се виждат поне целите бедра! Следващата крачка беше разпространяване всред младежта на брошури за добро държане — как да говорят с възрастните, как да са държат на обществени места.

Подготовката за срещата вървеше с пълна пара.

И ето, дългоочакваният час настъпи. Точно след четири години на фона на бледното вечерно небе се появиха очертанията на междузвездния кораб, удивително приличащ на тиган с дръжка. Корабът благополучно кацна на предварително построения космодрум. От него излезе същество... приличащо като две капки вода на човек, само че висок три метра. Гръмна музика. Във въздуха полетяха ленти на серпантини, шапки, цветя, скъпи пръстени и гривни, часовници, копринени шарфове, портокали, банани и други плодове. За честта на земните обитатели трябва да кажем, че нито едно развалено яйце или гнила ябълка не замърси светлия хоризонт. Оркестрите гърмяха безспир. Джазовите инструменти издаваха приветствени вопли, фойерверки разцъфваха като розови храсти в слънчев ден. Атмосферата на Земята се тресеше от нескончаеми викове „Ура!“, „Банзай“, „Виват!“, „Хип-хип“ и даже „Аве!“

Председателят на Всемирния съюз излезе напред с намерение да произнесе тържествена реч, но пришълецът от Космоса го спря, като махна отегчен с ръка:

— Е-е, миличък, да оставим красивите думи за друг път! Знаем, знаем какво искате да кажете — ние сме безкрайно щастливи и тъй нататък. Не са нужни излишни думи. Ние сме делови хора. Много работа има още в нашите галактики, миличък. А патоса да оставим за потомците. Недейте да приличате на ония чуждопланетни безделници, които крачка не могат да направят, без да пробутат някоя тържествена реч. Представяте ли си как затруднява това работата ми? А аз, знаете ли, нямам време...

— Нямате време? — повтори слисан председателят. — А закъде бързате, може ли да узнаем?

— Закъде бързам ли? Я погледнете небето! Виждате ли звездичките? Трябва да посетя десет милиона периферийни планети от Галактиката...

— Десет милиона?! — учените замигаха, преизпълнени изведнъж с уважение към космическия гост. Цифрите сами говореха. — Нима във Вселената има толкова много планети с разумни същества?

— А вие какво си мислехте? И това са само някакви си десет процента! В центъра на Галактиката има сто милиона такива планети. Изостанали сте от живота. Ние много отдавна сме сключили Междугалактичен съюз. По вашето леточисление той съществува вече от около петдесет милиона години.

Пришълецът, доста интересен мъж, се огледа.

Той подаде на представителя на Земята, който бе смазан от съзнанието за своя провинциализъм, някакъв лист.

— Моля, попълнете всички графи: брой на населението на Земята, обем на годишната промишлена продукция, общата продукция на селското стопанство, предполагаемия размер на природните ресурси, използва ли Земята помощ от други планети и прочие. Хайде де, какво се замислихте? Най-обикновена бланка, мисля, че на Земята се срещат и по-сложни документчета. Побързайте, моля ви се, че нямаме време. Не ми трябва точни цифри!

Председателят бързо попълни графите. Разбира се, той не помнеше точните цифри, но за щастие това не бе нужно. Пришълецът

взе бланката, пъкна я в някакъв апарат, напомнящ обикновена пишеща машина, който висеше на рамото му, чу се щракане и след минута изскочи нова бланка, изпъстрена с цифри. Пришълецът я взе, скъса я на две и подаде едната половинка на председателя.

— Извинявайте — каза председателят, като мигаше, — данните са приблизителни. Нали разбирате, така изведнъж е трудно да се възстановят по памет всичките цифри. Но вие не се съмнявайте, нашата статистика е на високо ниво. Ако е необходимо, можем да запитаме статистическото управление и след ден-два да ви изпратим точните данни... И мога ли да ви задам един въпрос... Защо ви са тези цифри?

Пришълецът се усмихна. Уморените му очи, които разсеяно разглеждаха тълпата, знамената и лозунгите със старателно изписани приветствия, се спряха на председателя.

— Вие, земните жители — каза той уморено, — ако не се лъжа, упорито търсехте контакт с другите светове. Стремех напълно естествен и разумен. Ние чухме вашите сигнали. И ето, аз съм тук. Доволни ли сте?

Председателят закима и почна да се кланя, изразявайки с целия си вид дружелюбие и пълна готовност да удовлетвори всяка молба на космическия гост.

— И така — продължи пришълецът, — вие напълно доброволно пожелахте да се включите в Междугалактическият съюз. Въобще планета, която установи контакт с нас, автоматически става член на нашия съюз.

Председателят и всички останали членове на Всемирения съюз на земните жители с дълбоко мълчание слушаха.

— За съжаление, трябва да тръгвам — каза пришълецът, като погледна ръчния си часовник. — И така, скъпи земни жители...

По редиците на земните жители премина трепет — звездният гост бе произнесъл магическата дума „скъпи“, дума, която на Земята открай време отваряше всички сърца...

Космическият гост, почувствувал патоса на минутата, продължи трогнат:

— И така, скъпи земни жители, сега ние знаем какво имате, с какво сте богати и от какво се нуждаете. С дълбоко удовлетворение забелязвам, че Земята не е чак толкова бедна планета... Нещо повече,

дори ще кажа, вашите богатства, както и всяко богатство, всеки капитал носи и доходи... А всеки доход трябва да се облага с данък!... На бланката, която получи вашият уважаем председател, има цифри. И цифрите означават размера на данъка, определен за вашата планета. Призовавам ви, междузвездни братя, нови членове на нашия велик съюз, акуратно да плащате данъка! Да, щях да забравя, ако размерът на данъка ви се вижда висок, можете де се обърнете към юридическата ни кантора. Срокът за обжалването е две години. Ето координатите на планетата, където се намира юридическото управление. Не е далеч от Земята — на някакви си двеста, двеста и петдесет светлинни години... Е, всичко хубаво ви желая, пишете писма, изпращайте сигнали и прощавайте. Не се сърдете за кратката визита, много бързам. Чакат ме десет милиона планети!

Пришълецът се поклони и тръгна към кораба.

Точно след две и половина минути тиганът с дръжка се откъсна от гостоприемната зеленосинкава планета Земя и се извиси в просторите на звездното небе.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 24/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.